

KÚRIA

Bfv.I.621/2014/16.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év október hó 28. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt, az V. rendű terhelt védője által és a IX. rendű terhelt védője útján előterjesztett felülvizsgálati indítványokat elbírálv a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.15/2010/191. számú ítéletét és a Pécsi Ítéltábla Bf.II.291/2013/32. számú ítéletét I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja; míg V. rendű terhelt védője által és IX. rendű terhelt védője útján előterjesztett felülvizsgálati indítványt elutasítja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2012. július 13-án kihirdetett 3.B.15/2010/191. számú ítéletével

az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- csalás büntetében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont],

- folytatólagosan elkövetett csalás büntetében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont] és

- bűnpártolás büntetében [1978. évi IV. törvény 244. § (1) bekezdés c) pont, (2) bekezdés].

Ezért, valamint a felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt őt a bíróság halmazati büntetésül kilenc év börtönbüntetésre és nyolc év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.Bk.40.935/2007/2. számú határozatával kiszabott öt hónap börtönbüntetés végrehajtását.

A bíróság az I. rendű terheltet az ellene sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont],

csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont)], 4 rendbeli sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont] és sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Az V. rendű terhelt bűnösségét

- bűnsegédként elkövetett csalás büntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont],

- felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont] és

- közokirat-hamisítás vétségének előkészületében [1978. évi IV. törvény 274. § (2) bekezdés, (1) bekezdés b) pont] állapította meg.

Ezért az V. rendű terheltet halmazati büntetésül egy év nyolc hónap börtönbüntetésre és három év közügyektől eltiltásra ítélte.

A IX. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- bűnsegédként elkövetett csalás büntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont] és

- 4 rendbeli közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont].

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül egy év hat hónap - végrehajtásában kettő évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte, és vele szemben négyszázezer-háromszáz forint összegben vagyonelkobzást rendelt el.

A bíróság rendelkezett a járulékos kérdésekről, és döntött a felülvizsgálati indítvánnyal nem érintett további terheltek büntetőjogi felelősségéről is.

A másodfokon eljáró Pécsi Ítéltábla a 2014. január 3-án jogerőre emelkedett Bf.II.291/2013/32. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű, V. rendű és IX. rendű terheltek tekintetében megváltoztatta:

- a tényállás 10. pontjában terhükre rótt cselekményeket az 1978. évi IV. törvény 276. §-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének is minősítette, melyet az I. rendű terhelt a 12. § (2) bekezdése értelmében folytatólagosan, az V. rendű és a IX. rendű terheltek a 21. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédként követtek el;

- I. rendű terhelt a családi cselekményt az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan valósította meg;

- az V. rendű és a IX. rendű terheltek terhére megállapított vagyon elleni bűncselekmény helyesen az 1978. évi IV. törvény 318. § (6) bekezdésének a) pontja szerint minősül;

- IX. rendű terhelt az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdésének c) pontja szerint minősülő közokirat-hamisítás büntettét a 20. § (2) bekezdése szerint társtettesként követte el;

I. rendű terhelt a tényállás 2/a. pontja szerinti igazságszolgáltatás elleni bűncselekményének helyes minősítése az 1978. évi IV. törvény 244. § (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerinti bűnpártolás büntette.

A másodfokú bíróság az I. rendű terhelt halmazati büntetését tizenegy év börtönre és tíz év közügyektől eltiltásra, az V. rendű terhelt halmazati büntetését három év hat hó börtönre és négy év közügyektől eltiltásra, míg a IX. rendű terhelt halmazati büntetését három év hat hó börtönre és négy év közügyektől eltiltásra súlyosította;

egyben mellőzte a IX. rendű terhelt esetében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését.

A polgári jogi igénnyel kapcsolatos rendelkezéseket részben helyesbítette, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom terhelt tekintetében helybenhagyta.

A bíróság jogerős határozata ellen az I. rendű terhelt és a IX. rendű terhelt védője útján, míg az V. rendű terhelt védője által nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

I. rendű terhelt a Be. 416. § (1) bekezdésének a) és b) pontjaira alapított felülvizsgálati indítványában a csalásként értékelt bűncselekmények üzletszerű elkövetését vitatta. Álláspontja szerint a két hitelfelvétel (2007 november és 2008 március) között öt hónap eltelt, és bár a második hitelszerződés kapcsán nyújtott összeget nem egyszerre, hanem négy részletben vette fel, így az ezen ügylet alapján, de nem egyszerre, hanem részletekben bekövetkezett kár nem adhat alapot az üzletszerűség megállapítására. Azt ugyanis a cselekmények, és nem egyetlen cselekmény időben esetleg elhúzódóan bekövetkező eredménye hozza létre.

A folytatólagosság megállapítását pedig kizárja az, hogy a két cselekménynek két különböző sértettje (egyik esetben a **I. Bank**, másik esetben a **II. Bank**) volt. Mindezen túl a folytatólagosság (még megállapíthatósága esetén) sem azonos az üzletszerűségnél megkívánt visszatérően ismétlődő, nyereszkes szemlélet alapján kialakult sajátos életvitellel, beállítottsággal. Az **I. Bank** sérelmére megállapított cselekmény törvényes minősítése enyhébb [1978. évi IV. törvény 318. § (6) bekezdés a) pontja].

A bűnpártolás büntettének vádja alóli felmentés indokaként azt hozta fel, hogy ha a sikkasztás büntette alól bizonyítottság hiányában felmentették, akkor alapvető tévedés, hogy a vagyon elleni bűncselekmény bizonyítatlansága „a bizonyítékok azonos értékelése” mellett a bűnpártolás megállapítható lenne. Ez ugyanis ellentmond az in dubio pro reo elvének.

Mindezekre figyelemmel a terhére fennmaradó és a törvénynek megfelelően minősített cselekmények miatt a tényleges súlyuknak megfelelően értékelt bűnösségi körülmények miatt a vele szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítése indokolt.

V. rendű terhelt védője által előterjesztett - a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjára alapított - felülvizsgálati indítvány szerint

a terhelttel szemben a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg az, hogy V. rendű terhelt és társai tudták azt, hogy az I. rendű terhelt - speciális, készletfinanszírozási konstrukció keretében a **II.** Készletezési Kft. sérelmére elkövetett bűncselekményhez és a teljes, bruttó számlaösszeggel megegyező kár okozásához - használja fel az **2.** Kft. által kiállított 7 db fiktív számlát.

A vallomások helyes mérlegelésével kétséget kizáróan az állapítható meg, hogy a 10. tényállási pontban érintett, bűnsegédi magatartást megvalósító három terhelt (V. rendű, VIII. rendű és IX. rendű) fiktív számlázás céljából hozta létre az **2.** Kft.-t, ennek keretében tevékenységük az áfa fizetési kötelezettség csökkentéséhez szükséges fiktív számlák - ellenérték fejében történő - kiállítása és továbbítása volt, de tudattartalmuk ennél többre nem terjedt ki. Ebből következően az V. rendű terhelt terhére a tényállás 10. pontjában felrótt vagyon elleni bűncselekmény helyesen az 1978. évi IV. törvény 318. § (5) bekezdésének a) pontja szerint minősül. Ezért indítványozta a terhelt büntetésének enyhítését.

IX. rendű terhelt védője útján a *Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írtakra* hivatkozva terjesztett elő felülvizsgálati indítványt. Álláspontja szerint ez a jogerős határozatot hozó másodfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértésével párosult. Indokolási kötelezettségének ugyanis oly mértékben nem tett eleget, hogy abból nem állapítható meg mire alapozta a döntését.

A szándékosság megállapíthatósága körében figyelmen kívül hagyta, hogy az elkövető tudatának a cselekmény időpontjában át kell fognia a törvényi tényállás valamennyi tárgyi elemét, magatartása lehetséges következményeit kívánva, vagy pedig abba belenyugodva kell cselekednie. Kizárólag azokból az ismérvekből, amelyeket az elkövető ismer lehet a szándékra következtetést levonni. A cég megalapításakor és a számla kiállításakor senki nem közölte IX. rendű terhelttel, hogy a teljes számla felhasználásra kerül, a tudata kizárólag az ÁFA tartalomra szorítkozott.

A 10. tényállási pont szerinti vagyon elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatása olyan ellentmondásokat rejt magában, amelyet a másodfokú ítélet nem küszöböl ki. A bíróság ítéletének indokolásában nem adott magyarázatot arra, hogy egyes vallomásokat miért fogadott el, míg másokat miért nem fogadott el, miként adós maradt azzal is, hogy kiknek a vallomására alapította a vagyon elleni bűncselekmény felminősítését. Mindezek alapján a megtámadott határozat megváltoztatását, és a Zalaegerszegi Törvényszék ítéletének „helybenhagyására” tett indítványt.

A Legfőbb Ügyészség BF.564/2014/1. számú írásbeli nyilatkozatában I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványát a büntetés kiszabásával összefüggő részében; V. rendű terhelt védője által és IX. rendű terhelt védője útján benyújtott indítványát törvényben kizártnak ítélte. Ezen túlmenően I. rendű terhelt indítványát érdemben sem tartotta alaposnak.

Ezért indítványozta, hogy a Kúria - tanácsulésen eljárva - az indítványnak ne adjon helyt és a megtámadott határozatot I. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn;

V. és IX. rendű terhelteket érintő felülvizsgálati indítványt, mint

a törvényben kizártat utasítsa el.

A Legfőbb Ügyészség átiratára írásban tett észrevételekben az indítványozók a felülvizsgálati indítványban foglaltakkal egyező álláspontjukat ismételték meg: az I. rendű terhelt esetében a törvénysértő minősítés miatt törvénysértően kiszabott büntetés esetén nem lehet a felülvizsgálati indítványt kizártnak tekinteni; bűnpártoló csak az lehet, akinek a lopás (sikkasztás) miatti felelősségét teljes bizonyossággal kizárták, ha az önpártolás lehetősége nem zárható ki teljes bizonyossággal, akkor bűnpártolás megállapítására sem kerülhet sor, ezért a bűnpártolás vádja alól az I. rendű terheltet fel kell menteni.

V. rendű terhelt védőjének írásbeli észrevétele szerint a Pécsi Ítéltábla megalapozatlanul állapította meg az elkövetési értéket, az ellentétes rendelkezésre álló bizonyítékokkal. Ebből következően az V. rendű terhelt terhére megállapított vagyon elleni bűncselekmény minősítése törvénysértő.

A Kúria a megtámadott határozatot a Be. 424. § (1) bekezdése szerinti tanácsülésén eljárva a Be. 423. § (4) bekezdésében írtakra figyelemmel csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében és csak a felülvizsgálati indítványokban meghatározott ok alapján bírálta felül.

Ezen túl a Kúria a megtámadott határozatot a Be. 423. § (5) bekezdésére figyelemmel a 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsorolt - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező - esetleges eljárási szabálysértésekre tekintettel is felülvizsgálta.

Ilyen, a Be. 373. § (1) bekezdésének I. b) és c) pontjában, valamint II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértést azonban nem észlelt.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható. E törvényi rendelkezésből következik, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítványban hivatkozott jogkérdéseket kizárólag a jogerős határozatban rögzített tényállás alapján vizsgálhatja.

A felülvizsgálati indítványt - a 416. § (1) bekezdés e) és f) pontjában meghatározott esetek kivételével - a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabályok alapján kell elbírálni.

I. rendű terhelt által előterjesztett felülvizsgálati indítványnak a csalásként értékelt (tényállás 9.,10. pont) cselekményeknél az üzletszerűséget, illetve ez utóbbi tényállási pontnál a folytatólágosság megállapítását kifogásoló része alaptalan.

Az 1978. évi IV. törvény 137. § 9. pontja szerint üzletszerűen

követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik.

Az üzletszerűen elkövetett - ugyanolyan vagy hasonló - cselekmények egy eljárásban elbírálása esetében bűnhalmazatot kell megállapítani, ha az üzletszerűség a bűncselekmény minősítő körülménye [2/2013. (VII.8.) BK véleménynel fenntartott 37.BK vélemény].

Az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett bűncselekmény az, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközökben többször követ el.

A vagyoni jogokat sértő bűncselekmények - az egyéb alanyi és tárgyi feltételek fennállása esetén - általában akkor tartoznak a folytatólagosság törvényi egységébe, ha az elkövető a több cselekményt ugyanannak a természetes személynek a sérelmére vagy az önálló jogképességgel rendelkező azonos jogi személynek az ugyanazon vagy különböző gazdasági egységei sérelmére valósítja meg [2/2013. (VII.8.) BK véleménynel fenntartott 43.BK vélemény].

Az üzletszerűség esetében - szemben a folytatólagossággal - nem a „rövid időközönkénti” elkövetésnek, hanem a rendszerességnek van jelentősége, így az ismétlődésig eltelt idő hossza önmagában véve közömbös [BH 2011.160.].

Következésképpen a tényállás 9. és 10. pontjaiban írt vagyon elleni bűncselekmények esetén az üzletszerűség és bűnhalmazat, míg a 10. pont rész-cselekményeinél a folytatólagosság törvényi egységének megállapítása törvényes.

*A Kúria osztotta a Legfőbb Ügyészség álláspontját: a tényállás 2/a. pontját érintően a bíróságok a bizonyítás eredménye alapján, az in dubio pro reo elvét alkalmazva az I. rendű terhelt bűnösségét a sikkasztás büntetében nem látták megállapíthatónak. Az ugyanakkor kétséget kizáróan bizonyítottá vált, hogy utasítására a **X.raktárban** szalmabálákat helyeztek el, amellyel a terményben jogellenesen - lopás vagy sikkasztás eredményeként - keletkezett készlethiányt leplezték. Ezáltal anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetést megelőzően megállapodott volna, az I. rendű terhelt a büntetőeljárás sikerét meghiúsítani törekedett.*

Ekként az önmentésre alapított okfejtést a bizonyítékok mérlegelésének eredményeként megállapított tényállás nem támasztja alá.

Az üzletszerűséggel kapcsolatos, a csalás bűncselekményén túlmenően a bűnpártolás minősített esetét is érintő álláspontot az irányadó tényállás úgyszintén nem alapozza meg. Azt ugyanis nem a folytatólagosság - helyesen megállapított - egysége, hanem a tényállás 9. és 10. pontjában megállapított tények igazolják:

Az I. rendű terhelt az **I.** Bankkal 2007. november 14-én, majd 2008. március 5-én megkötött szerződésekkel szoros időbeli kapcsolatban a **II.** Bankkal 2007. október 17-én megkötött keretszerződés alapján,

2007. november 14-én, 2007. november 26-án, 2007. december 17-én, 2008. január 22-én és 2008. január 25-én, összesen öt adásvételi szerződést kötött. Valamennyi szerződés esetében megállapítható volt a terhelt megtévesztő, csalárd magatartása. A rendszeres haszonszerzésre törekvés ezekkel a tényekkel kellően alátámasztott, az indítványnak pusztán a szerződések számához viszonyítottan kialakított álláspontja és az üzletszerűség erre alapított cáfolata önmagában is téves.

A bíróságok a tényállásból helytállóan vontak következtetést az I. rendű terhelt bűnösségére, és cselekményeinek jogi minősítése is törvényes.

Az I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványában a büntető anyagi jog szabályainak megsértésére hivatkozással kifogásolta a bűnpártolás büntetvényében bűnösségének megállapítását [Be. 416. § (1) bekezdés a) pont].

Az 1978. évi IV. törvény 244. § (1) bekezdés b) pontja szerinti bűnpártolást az követi el, aki anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna, a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekszik. A (2) bekezdés szerint a bűnpártolás súlyosabban minősül, ha a terhelt a bűncselekményt haszonszerzés céljából követi el.

A felülvizsgálati eljárásban kötelezően irányadó ítéleti tényállás 2. pontja szerint az összesen 13.857,24 tonna mennyiségű intervenciós kukorica ismeretlen módon, meg nem határozható időszakban, be nem azonosítható személy(ek) által megvalósított cselekmény eredményeként utólag nem rekonstruálható módon, rendszeres MVH ellenőrzés mellett tűnt el a **X.raktárból**.

2007 december és 2008 január közötti időszakban I. rendű terhelt a készlethiány leplezésére több kamionnyi szalmabálát hozatott a **X. raktárhoz**, amit utasítására a telepvezetőként 2007. november 30-ig foglalkoztatott VII. rendű terhelt által utasított segéd munkások a raktárba bevittek, majd azokat egy bérelt szállítószalaggal kukoricával borítottatta be. A szalmabálák felhasználásával leplezett készlethiány mennyiségét, valamint azt, hogy a bálák a folyamatos MVH-s jelenlét ellenére miként kerültek a kukorica alá - nem lehetett megállapítani.

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal által a **X. és Y.raktárból** be nem azonosítható személyek jogellenes cselekménye során 26.682,39 tonna intervenciós kukorica tűnt el.

A jogerős ítélet szerint nem nyert bizonyítást, hogy az I. rendű terhelt a vagyon elleni bűncselekmény (lopás, sikkasztás) elkövetője lett volna, továbbá az sem, hogy a bűncselekmény elkövetőjével (vagy elkövetőivel) az elkövetést megelőzően bármiben megállapodott volna, azt azonban a váddal (vádirat 13. oldal) egyezően állapította meg a bíróság, hogy a hiányt az I. és a VII. rendű terheltek szalmabálákkal leplezték.

Ebből következően a jogerős ítéleti tényállás alapján semmilyen bizonyíték nincs arra, hogy az I. rendű terheltet - azon túl, hogy a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekedett - más bűncselekményért is felelősség terhelné, de - ellentétben a felülvizsgálati indítványban előadottakkal - az sem, hogy az I. rendű terhelt ezt a magatartást saját maga által elkövetett vagyon elleni bűncselekmény leplezése érdekében követte volna el, így az önpártolás ténye fel sem merülhet.

A másodfokú bíróság ítéletében helytállóan utalt arra is, hogy ezen cselekmény tekintetében is tetten érhető volt a haszonszerzési célzat (12. oldal 3. bekezdés utolsó mondat). A Kúria utal arra is, hogy jelen esetben a vádirati tényállás eltérő minősítése miatt felmentő rendelkezés meghozatala egyébként szükségtelen volt.

Az eljáró bíróság a büntető anyagi jog szabályainak megsértése nélkül állapította meg az I. rendű terhelt bűnösségét bűnpártolás bűntettében.

A Be. 416. § (1) bekezdés - ugyancsak az indítványozó által hivatkozott - b) pontja szerint felülvizsgálatnak - többek között - akkor van helye, ha a cselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak. Nincs helye felülvizsgálatnak, ha a terhelt bűnössége nem a jogerős ügydöntő határozatban szereplő, hanem más bűncselekményben állapítható meg és a törvénysértő minősítés nem eredményezte törvénysértő büntetés kiszabását. A büntetőjog más szabályának megsértése csak a törvény kötelező előírásainak megsértése esetén ad okot a felülvizsgálatra. Törvénysértő minősítés hiányában a önmagában a büntetés neme és mértéke nem képezheti felülvizsgálat tárgyát. Ezért nincs lehetőség a felülvizsgálatra arra hivatkozással, hogy a bíróság a büntetés kiszabása során irányadó (enyhítő és súlyosító) körülményeket miként értékelte.

IX. rendű terhelt védője útján és V. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítvány a törvényben kizárt.

Az V. rendű terhelt védője felülvizsgálati indítványában - bár a cselekmény törvénysértő minősítése miatti törvénysértő büntetés kiszabását, anyagi jogszabálysértést - sérelmez, valójában a jogerős ítéletben megállapított tényállást, a bizonyítékok bírói mérlegelését támadja, amikor arra hivatkozik, hogy az V. rendű terhelt tudattartalmát tévesen állapították meg, tévesen következtettek arra, hogy tudatában volt annak, hogy az általa készített fiktív számlákat az I. rendű terhelt mire fogja felhasználni.

Az elkövető tudattartalmára levont bírói következtetések a bírói

mérlegelés eredményeként megállapított tényállás részei, így azok a felülvizsgálati indítványban nem támadhatók.

A IX. rendű terhelt által védője útján előterjesztett felülvizsgálati indítvány anyagi jogszabálysértésre és ezzel összefüggésben eljárási szabálysértésre, az indokolási kötelezettség elmulasztására hivatkozik, ám valójában azt vitatja, a cég megalapításakor és a számla kiállításakor közölték vele, hogy a teljes számlatartam felhasználásra kerül, holott tudata kizárólag az ÁFA tartalomra szorítkozott.

A felülvizsgálati eljárásban az alapügyben eljáró bíróságok által a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, annak esetleges megalapozatlansága, továbbá a bizonyítékok bírói mérlegelése, ideértve a büntetés kiszabásával összefüggő tevékenységet is, törvényi tilalom folytán nem vizsgálható.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti - hatályon kívül helyezést és új eljárásra utasítást eredményező - felülvizsgálati ok, ha a bíróság a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve intézkedés alkalmazása tekintetében indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan [Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontja].

Az indokolási kötelezettség megsértése nem az indokolás bármely elemének hibáját, hiányát jelenti, hanem annál szűkebb terjedelmű. Egyrészt azt jelenti, hogy az indokolásból nem állapítható meg, hogy a bíróság mit vett számba, mit értékelte következtetése, mérlegelése során, másrészt azt, ha másról szól, mint a rendelkezés. Az értékelés eredménye ugyanakkor az indokolási kötelezettség teljesítésével kapcsolatos vizsgálatnak nem tárgya, mivel a mérlegeléssel szembeni, eltérő értékelést célzó támadás ezúton sem lehetséges [BH. 2012.33.]. A felülvizsgálati eljárásban csupán az képezheti vizsgálat tárgyát, hogy a megtámadott jogerős határozat indokolásában az eljáró bíróságok ellenőrizhető és elégséges módon számoltak-e a tényállás megállapításához vezető, a Be. 78. § (3) bekezdése szerinti értékelő tevékenységükről.

Az indítvány az indokolási kötelezettség megsértése címen valójában a tényállás megalapozatlanságát sérelmezve, a bizonyítékok értékelését kifogásolva vitatja a tényállást, erre azonban a felülvizsgálati eljárásban nincs törvényes lehetőség.

A Kúria a fent kifejtettekre figyelemmel I. rendű terhelt tekintetében a megtámadott határozatokat a Be. 426. § alapján hatályában fenntartotta.

Ugyanakkor V. rendű terhelt védője által és IX. rendű terhelt védője útján előterjesztett felülvizsgálati indítványt, mint

törvényben kizártat, a Be. 421. § (2) bekezdése alapján elutasította.

A végzés elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontja kizárja. A felülvizsgálati indítvány ismételt benyújtásával kapcsolatos tájékoztatás a Be. 418. § (3) bekezdésén alapul azzal, hogy ez esetben a Kúria az indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát is mellőzheti a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel.

Budapest, 2014. október 28.

Dr. Csere Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Vaskuti András s.k.
előadó bíró, Dr. Csák Zsolt s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
TóthLné
bíróági tisztviselő